

Nr 179.

Av herr **Witzell**, *angående åstadkommande av effektivare kontroll i beskattningsavseende över näringsutövare.*

Skattelagstiftningen bör i möjligaste mån göras sådan, att den förhindrar varje spekulation i skatteskolkning. För närvarande finnes det knappast mer än två kategorier av medborgare i landet, som i sin deklaration äro nödsakade att uppge sitt rätta inkomstbelopp. Dessa äro ämbets- och tjänstemän samt arbetare. För dessa är inkomsten ett fixerat tal, som av deras uppdrags- och arbetsgivare till sista kronan kommer till taxeringsmyndighetens kännedom.

Till dessa komma därjämte affärsmän, handelsidkare och hantverkare, som äro skyldiga föra handelsböcker. Även för dessa föreligger ett visst kontrollerbart uppgiftstväng, dock icke i samma utsträckning som för ämbets- och tjänstemän samt för arbetare.

I kontot för »omkostnader för affärsverksamhetens bedrivande» lär det rymmas stora möjligheter att införa poster på icke oväsentliga belopp, som praktiskt taget borde förts på helt andra konton. Men denna motion åsyftar icke ingrepp mot affärsmän och andra näringsutövare, som genom lag äro ålagda att föra handelsböcker.

Det finnes däremot i vårt land tusentals andra näringsutövare, vilkas deklaration praktiskt taget går fri från varje slag av kontroll, nämligen utövare av olika slag av fria yrken, sådana som läkare, tandläkare, homeopater, veterinärer, advokater, sjukgymnaster, författare, artister m. fl.

Naturligtvis avge dessa såväl som andra medborgare sina inkomstdeklarationer »på heder och samvete». Men det kan inte förnekas, att de utsätts för en mångdubbelt större frestelse än det stora flertalet andra att i möjlig mån skolka från sin skatteplikt genom att uppge för låg inkomst.

Även om nu dessbättre deklaranter av denna kategori kunna betraktas som ärliga, så har den stora allmänheten den känslan, att deras deklARATIONER på intet sätt gå att kontrollera. Motsatsen skulle vara önskvärd.

Skattelagstiftningen har åstadkommit möjlighet att utöva sträng kontroll över arrangörer av nöjeställningar för att på detta sätt indriva nöjesskatt.

Skulle det inte vara möjligt att skattelagstiftningen på liknande sätt utövade kontroll över näringsutövare av här ovan antytt slag?

Möjligen skulle en sådan kontroll åstadkomma ett i dessa tider välbehövt högre skatteunderlag. I vart fall skulle en kontroll i åsyftad rikt-

ning tillfredsställa de grupper av skattebetalare, som nu veta med sig, att deras egen inkomst är kontrollerad till sista öret, medan samtidigt andra samhällsmedborgare slippa undan från varje slag av kontroll.

Med stöd av ovan anförda hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville tillstyrka åtgärder i av motionen åsyftad riktning.

Stockholm den 18 januari 1943.

Hugo Witzell.